

ZLATKO

„Ach, postav sa.“ Pokúšam sa skryť úsmev, odtrhnem chumáč trávy a hodím mu ho na hlavu.

Vidí môj úsmev a tvári sa spokojne. Potom si vytrasie trávu z vlasov, celkom ako sa otriasa môj pes Meeks po kúpeli. „Mimochodom, kde je Celia?“ spýta sa Mark, akoby nič, a padne na zem.

Mark bol do Celie buchnutý od malička. Nikdy to nepovedal, ale ani nemusel. Vie, že to viem.

„Išla do nákupného centra s Margaret Tolliverovou a potom u nej prespí.“ Margaret Tolliverová je Celiina najlepšia kamoška a niekedy mi dovoľia, aby som išla s nimi. Dnes nie.

„Aha,“ zamrmle. Bolí ma, keď počujem toľké sklamanie v jedinom slovku, a viem, že sa mu ešte stále páči. Celia má šesťnásť a my dvaja dvanásť, takže by ste si mysleli, že Mark bude vedieť, že nemá šancu. A zrejme to vie, ale aj tak dúfa. Popri stredoškólákoch, ktorým sa páči Celia, vyzerá Mark ako malé decko. A predpokladám, že vie aj to, ale aj tak za ňou všade chodí ako Meeks, keď dúfa, že sa mu ujde kúsok jedla.

Chvíľu nič nehovoríme, len sa dívame, ako slnko mizne. Potom Mark vstane. „Mal by som ísť domov,“ povie. „Nechceš k nám ísť na večeru? Mama varí špagety.“

Špagety pani Findleyovej sú najlepšie na svete. Omáčku robí z čerstvých rajčín s bazalkou zo svojej záhrady a s talianskymi klobáskami. Jej tajnou prísadou je med, ten dodáva omáčke sladkú chuť. Špagety pani Findleyovej mám najradšej. Viem, že Mark ma pozval, aby mi to vynahradil, a chcem povedať áno, ale namiesto toho poviem: „Nie, mama mi pravdepodobne už navarila čosi špeciálne.“

To je nehorázne klamstvo a vieme to obaja. Mama neznáša varenie a tú námahu si dá, len keď je doma ocko. A teraz je ocko na týždeň v Atlante na služobnej ceste, takže môžem dúfať, že sa mi nanajvýš ujde sendvič s arašidovým maslom. Aj to len vtedy, ak dnes Celia kúpila chlieb.

Ale k tomu sa Markovi nepriznám. Pravdepodobne si dám na večeru arašidové maslo, no aspoň nezahanbím mamu. Niežeby sa dala zahanbiť, ale viem, že nemá rada, ak susedia vedia, ako to u nás chodí. Mama je hrdá. Vždy mi hovorí, že ak žena nie je hrdá, nestojí za nič. Viem, že technicky ešte nie som žena, ale som veru hrdá.

Mark mykne plec om a zamrmle: „Pôjdeš budúcu sobotu na Sherilyninu párty pri bazéne?“

„Jasné.“ Naša kamoška Sherilyn Talliniová robí párty pri bazéne na konci každého leta, tesne pred začiatkom školy. Kedysi to bola typická detská zábava – s hotdogmi a hrami na žraloky a malé rybky. Chodili na ňu mamy z okolia v jednodielnych plavkách, vo froté súpravách a s froté papučami. Všetky okrem Sherilyneiny mamy, tá tam chodila v šnúrkových bikinách a sarongu. Všetky ostatné mamy sa usmievajú a tvária sa, že majú rady pani Talliniovú, ale v skutočnosti si myslia, že je „pekná, ale opotrebovaná, a má bronz zo solárka“. Viem to, lebo som počula, ako to povedala mama Mairi Stevensonovej vlani na prehliadke pri príležitosti Dňa nezávislosti.

Pani Talliniová skutočne solárka má, ale počula som, ako ocko hovorí, že je „ešte vždy kočka“. Keby to počula mama, zodrala by z neho kožu, ale na naše šťastie mama nechodí na párty u susedov.